

ми, както азъ обѣвихъ престъплението на Главка? Преторе, на туй искамъ отговоръ, а за другото нека рѣши законътъ, и азъ на закона покровителството търся. Отдалечете отъ тукъ и обвиняемия и обвинителя. Азъ съ благодарение са покорявамъ, и въ сѣдбата предъ едно законно сѣдовище покровителството на закона ще бѣде моя защита. Тука не е приличното мѣсто за такъви разискванія.

— Има право, рече Преторътъ; стражи земете отъ тука Арбака, пазете и Калана. Салустіе, поставямъ та за отговоренъ за обвинението. Нека са наченатъ пакъ борбитъ.

— Какъ! извика Каланъ като са обърнижъ къмъ народа. Тѣй ли сѣдователно трѣба да са презира Изиа? до кога ще търси напразно отмъстяване кръвта на Апенда? Правосѣдието са отлага за да са даде време на бѣдъщи интригы за избѣгване. Защо са отнема законната корысть на лева? Божеството, божеството ми вдѣхва думитъ, чувамъ го! хвърлете Арбака на лева!

Но ослабѣлата плътъ на освирѣпѣлия жрецъ немаше сили колкото лукавството му; жрецътъ падна на земята обладанъ отъ силни спазмы; устата му са попенихъ и го показвахъ като да е во властѣта на нѣкоя свѣрхчеловѣческа сила. Туй като видѣ народътъ доде въ ужасъ и.

— Божеството вдѣхновява светия мжжъ, извикахъ сичкитъ, хвърлете Арбака на лева! Съ този викъ множеството са възвълнува и като са впусахъ и слѣзе отъ вышележащитъ сѣдалища повлече са като буенъ порой отдѣсно отъ Арбака. Напразно Едингътъ заповѣдаше, напразно Преторътъ призоваваше законъ велегласно, народътъ освирѣпѣ вече отъ понапрежнитъ кръвопроливанія на арената и жедуваше и искаше новы, а суетѣрието спомагаше на звѣрскостѣта. Раздръженъ, распаленъ отъ присѣтствието на жѣргвитъ си той забрави силата на властѣта. И са подигна метежъ срашенъ, метежъ на простолудіе необузвано, невѣжественно съставено повече отъ отпушеници и робы, метежъ твърдѣ обыкновененъ въ онѣзи времена поради странного управленіе на римската държава. Жезълътъ на Претора бѣше слаба трѣстъ въ онѣзи буря. Съ сичко туй стражитъ послушны на заповѣдѣта на Претора наредихъ са предъ поблизкитъ до арената сѣдалища, занеты исключительно отъ погорнитъ классове, и противупоставяхъ ограда много слаба и за въспиране на множеството толкосъ, колкото да има Арбакъ време да преброи минутитъ на живота си. Обладанъ отъ онѣзи безнадежностъ и ужасъ, които и гордосгѣта събарятъ долу, той обърташе наоколо вдѣпенитъ си очи и гледаше множеството като са натискаше къмъ него. Въ тѣзи мину-